

již k exekuční žádosti, bylo prokázáno, že nemovitost ta nepřesahuje výměry 20 arů a že na ní stojí dům, a z pozemkové knihy vychází, že pozemek ten není součástí rolnického nedílu. To všechno však ještě nestačí k tomu, aby podle § 3 lit. a) malého zákona přidělového č. 93/31 Sb. z. a n. nebylo třeba k zatížení oné nemovitosti svolení Státního pozemkového úřadu, neboť základní podmínkou takového osvobození jest, aby šlo o půdu nabytou ke stavbě vlastních rodinných obydlí, tedy o půdu, která byla přidělena za tím účelem, aby na ní přidělce vystavěl vlastní rodinné obydlí. Tuto okolnost byl by museti vymáhající věřitel nejen tvrditi, nýbrž i prokázati, což se však nestalo, a obvodová úřadovna ve svém rekursu uvedla, že jde o pozemek zemědělský (role) a že přidělce nevyžádal si k přeměně pozemku toho na pozemek stavební svolení Státního pozemkového úřadu nebo jeho obvodové úřadovny. Právem proto rekursní soud zrušil exekuci nuceným vkladem práva zástavního.

Čís. 14934.

K § 345 zákona č. 76/27 Sb. z. a n.

Berní úřad jako zástupce státu při vymáhání daní v exekučním řízení soudním.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, R II 622/35.)

Rekursní soud odmítl rekurs finanční prokuratury do usnesení o rozvrhu pro opožděnost.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, by vyřídil rekurs věcně jako včas podaný.

Důvody:

Podle služební instrukce č. 41/98 ř. z. byla jen finanční prokuratura oprávněna zastupovati stát před soudem a to i v řízení exekučním. Berní úřady — mimo sídlo finanční prokuratury — byly podle nař. č. 28/98 ř. z. zmocněny jednati při vymáhání daní v exekučním řízení soudním jako zástupci státu jménem finanční prokuratury a v jejím zastoupení. V tom nastala však změna zákonem č. 76/27. Podle § 345 tohoto zákona přísluší nyní úřadu, který daň vyměřil, v oboru vlastní působnosti právo daně vymáhati, tedy i žádati za povolení a výkon exekuce soudní a zastupovati daňové pohledávky v soudním řízení exekučním (prov. nař. k § 345). Berní úřady jsou pověřeny s vymáháním daní v zastoupení vymáhajícího úřadu pod jeho dozorem. Tato ustanovení nebyla dotčena zák. čís. 97/33 o finančních prokuraturách (§ 2 odst. 1). Berní úřady nejednají tedy nyní při vymáhání daní exekučním řízení soudním jako orgánové finanční prokuratury, nýbrž jako orgánové vyměřovacího úřadu a finanční prokuratura přestala v tomto řízení býti zástupcem státu ze zákona, leč že byla podle 4. odst. prov. nař. k § 345 zákona o přímých daních vymáhajícím úřadem o zastoupení požádána.

To platí ovšem jen o úkonech, kde není předepsáno zastupování advokátem, neboť v případech, v kterých je předepsáno zastupování advokátem, zůstalo právo finanční prokuratury, stát zastupovati (§ 27 odst. 3 c. ř. s.) nezměněno. Z toho vyplývá, že bernímu úřadu jest doručiti vyhotovení dražební vyhlášky podle § 172 č. 1 ex. ř., že tento úřad musí býti předvolán k rozvrhovému roku (§ 209 ex. ř.) a že jemu, nikoliv finanční prokuratuře, jest doručiti rozvrhové usnesení (§ 229 ex. ř.), nevystupovala-li v řízení finanční prokuratura podle odst. 4 prov. nař. k § 345 zák. o přím. daních jako zástupce vymáhajícího úřadu. V souzeném případě zastupoval stát do doručení rozvrhového usnesení jen berní úřad, takže jemu a nikoliv finanční prokuratuře mělo rozvrhové usnesení býti doručeno. Lhůta k podání rekursu proti rozvrhovému usnesení běží tedy pro československý stát od toho dne, kdy bylo rozvrhové usnesení doručeno příslušnému bernímu úřadu, a nikoliv ode dne jeho doručení finanční prokuratuře. Doručení rozvrhového usnesení bernímu úřadu ve F. se stalo dne 18. listopadu 1935, takže rekursní lhůta se končila dnem 26. listopadu 1935. Finanční prokuratura podala rekurs v této lhůtě. Zaslala sice rekurs nepřislušnému okresnímu soudu ve F., tento soud však dne 26. listopadu 1935 odeslal jej poštou na příslušný okresní soud ve Frýdku. Poněvadž podle § 89 org. z. se doba poštovní dopravy nevčítá do zákonné lhůty, je rekurs podán včas (srov. rozh. n. s. Sb. č. 5352).

Čís. 14935.

Odpůrčí žalobu je zamítnouti, vrátil-li žalovaný ještě před podáním žaloby dlužníku, co z jeho jmění ušlo odporovatelným jednáním.

(Rozh. ze dne 6. února 1936, Rv II 311/34.)

Nižší soudy nevyhověly žalobě znějící na prohlášení bezúčinnosti placení určitého obnosu Stanislavem S. Ferdinandu S. v poměru k žalobkyni, odvolací soud proto, že zjistil, že žalovaný Ferdinand S., byv upozorněn na možnost odpůrčí žaloby, vyplacenou částku ještě před podáním žaloby vrátil Stanislavu S.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 8 odpůřč. řádu z r. 1914 přísluší sice odpůřčí nárok věřiteli, jehož pohledávka je vykonatelná, jest-li exekuce, vedená na jmění dlužníkovu, nevedla k uspokojení věřitelovu, nebo je jisto, že by k uspokojení byla nevedla. Vzniká tedy odpůřčí nárok, jakmile pokus exekuce selhal, nebo je pravděpodobno, že by selhal. Odpůřčí nárok lze uplatniti jak žalobou tak i námitkou. Žalobní prosbou lze pak věřiteli dle § 13 odp. ř. požadovati vše, co mu odporovatelným jednáním ze jmění dlužníkovu ušlo, nebo bylo zcizeno, nebo čehož se vzdal, potud, pokud toho potřebuje k uspokojení své pohledávky; není-li to možno, musí odpůrce